

Arrest

nr. 168 371 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 hebben ingediend, in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 augustus 1978.

De tweede verzoekende partij verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 juni 1978.

De derde verzoekende partij verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 september 2001.

De vierde verzoekende partij verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 december 2005.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd. De derde en vierde verzoekende partij zijn hun minderjarige kinderen.

De verzoekende partijen dienen een asielaanvraag in op 23 december 2010.

Op 29 oktober 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 29 november 2012 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 25 april 2013 met nummer 101 526 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) in hoofde van de eerste verzoekende partij. Deze beslissing wordt op 9 november 2012 aan de eerste verzoekende partij via de post ter kennis gebracht.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) in hoofde van de tweede verzoekende partij. Deze beslissing wordt op 9 november 2012 aan de tweede verzoekende partij via de post ter kennis gebracht.

Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij. Deze beslissingen worden op 8 mei 2013 aan de eerste en tweede verzoekende partij via de post ter kennis gebracht.

Op 19 september 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van 19 september 2013 onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 4 maart 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2013 werd ingediend door:

I.(...) I.(...)

Geboren te Frunze op 07.08.1978

I.(...) O.(...)

Geboren te Frunze op 12.06.1978

Kinderen:

I.(...) N.(...)

Geboren te Bishkek op 14.09.2001

I.(...) A.(...)

Geboren te Bishkek op 23.12.2005

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op de artikels 8 en 3 van het EVRM. Ze tonen echter niet aan op welke wijze deze artikels geschonden zouden zijn bij een terugkeer om hun verblijfsaanvraag voor België in het land van herkomst in te dienen. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven, noch dat een terugkeer een risico op een mensonterende behandeling met zich mee zou brengen. Hun gestelde discriminatie als etnische minderheid en de feiten die zich in 2010 hebben voorgedaan, werden reeds aangehaald, of hadden aangehaald kunnen worden tijdens hun asielprocedure, die op 29 04 2013 in hun nadeel werd beëindigd.

Ze stellen dat ze niet de financiële middelen hebben om terug te keren. Aangezien ze hier geen bewijzen van voorleggen, hebben we dit element niet in hun voordeel weerhouden.

Voor wat betreft hun beroep op de artikels 3, 8, 7, 9 en 18 van het kinderrechtenverdrag, merken we op dat ze niet aantonen op welke wijze deze artikels geschonden zouden zijn. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, is geen buitengewone omstandigheid daar ze niet aantonen dat deze niet in Kirgistan naar school kunnen gaan. Aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin is er evenmin sprake van een scheiding van de kinderen en hun ouders.

De overige elementen (dat betrokkenen sinds december 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, sociale banden hebben, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, werkwilbig zijn en verschillende integratieattesten voorleggen om dit aan te tonen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 4 maart 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer,

Naam, voornaam: I.(...), I.(...)
geboortedatum: 07.08.1978
geboorteplaats: Frunze
nationaliteit: Kirgizstan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 03.05.2013'

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 03.05.2013"

Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) in hoofde van de overige verzoekende partijen. Dit is de derde bestreden beslissing, die op 4 maart 2014 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan mevrouw,

*Naam, voornaam: I.(...), O.(...)
geboortedatum: 12.06.1978
geboorteplaats: Frunze
nationaliteit: Kirgizstan*

en haar kinderen: I.(...), N.(...), geboren te Bishkek op 14.09.2001; I.(...), A.(...), geboren te Bishkek op 23.12.2005,

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 03.05.2013'

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 03.05.2013"

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de volgende exceptie op:

"De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zowel een inreisverbod als een beslissing aangaande de aanvraag 9bis aanvecht in één verzoekschrift, doch niet aannemelijk maakt dat er enige verknochtheid bestaat.

Beide beslissing werden weliswaar op dezelfde dag genomen, doch het inreisverbod verwijst gezinszins naar de onontvankelijkheidsbeslissing en omgekeerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde per arrest nr. 96 171 d.d. 30 januari 2013 onder meer wat volgt:

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn betoog niet uiteenzet waarom de beide bestreden beslissingen verknocht zijn derwijze dat zij in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissingen niet verknocht zijn.

De tweede bestreden beslissing, die een beslissing betreft houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op de verwijdering, is genomen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 8°; 7, tweede en derde lid; 74/11, §1, tweede lid; 17/14, §3, 3° en 27, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze beslissing berust op eigen juridische en feitelijke grondslagen die vreemd zijn aan die van de eerste bestreden beslissing, die de ongegrondheid van een aanvraag om

machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Lezing van de bestreden beslissingen leert tevens dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing ook op geen enkele wijze wordt verwezen naar eerste bestreden beslissing en vice versa. (...)

2.1.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt vastgesteld dat de thans bestreden beslissingen niet de vereiste samenhang vertonen opdat de vorderingen tegen deze beslissingen in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

Daar de eerste bestreden beslissing deze is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, wordt hierop verder ingegaan."

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van de bijlagen 13sexies te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bijlagen 13sexies, en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tezelfdertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partijen werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat alle bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun eerste middel als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissingen d.d. 30.01.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht haar (R. v. St. nr. 73.025, 9 april 1998, R. v. St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier geïnterpreteerd kan worden.

In casu is de bestreden beslissingen van 30.01.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te

bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt volgende vast:

- dat verzoekers niet zouden hebben aangetoond een “ontvankelijke” aanvraag te hebben ingediend;
- dat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 3 en 8 EVRM en evenmin op de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK);
- dat blijkbaar de aangebrachte documenten van verzoekers onvoldoende zouden zijn om het verblijf van verzoekers te verlengen om humanitaire redenen;

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekers om redenen die verzoekers eigenlijk niet duidelijk zijn.

Het loutere feit dat verzoekers in België verblijven, er huren, uit hun land van herkomst gevlucht zijn omdat ze een etnische minderheid vormen en vrezen voor hun en onmogelijk nog een ernstig en veilig leven kunnen opbouwen uit vrees van vervolging en discriminatie, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Meer nog met de actualiteit van de annexatie van het Krim door Rusland, en rekening houdende met de Russische oorsprong van verzoekers en de internationale veroordeling van Rusland, zijn russen thans overal ter wereld niet graag gezien. Zeker wanneer verzoekers zelf van Russische oorsprong vóór de annexatie van het Krim door Rusland, reeds in Kirgizië werden gediscrimineerd, in het aannemelijk te stellen dat thans Russen en Russisch gezin in dergelijke landen (Kirgizië) absoluut niet graag gezien worden en zelfs bedreigd worden.

Het is duidelijk dat verzoekers om hun fysieke en morele integriteit veilig te stellen in België, zij minstens aanwezig moet zijn op het Belgisch grondgebied van wie zij de bescherming kunnen genieten als minderheid. Verwerende partij heeft echter geen rekening gehouden met de actualiteit en wat dit kon betekenen voor Kirgizische onderdanen van Russische oorsprong, zoals verzoekers.

Het louter stellen dat al de in het regularisatieverzoek van verzoekers bijgebrachte documenten volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid” zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als “buitengewone omstandigheden” dient te beschouwen, zodat verzoekers meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom hun argumenten niet als “buitengewone omstandigheid” kunnen beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan “buitengewone omstandigheden”, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering.

In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekers omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekers in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu zijn de bestreden beslissingen onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekers.

Bovendien stellen verzoekers vast dat verwerende partij met de grove borstel over hun dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke ne kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing dient het volgende te worden gemeld.

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de tweede en derde bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De tweede en de derde bestreden beslissing gaan gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat verzoekers in het verleden reeds 1 bevel om het grondgebied te verlaten van 03/05/2013 niet hebben nageleefd. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissingen moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans tweed en derde bestreden beslissing schenden aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De tweed en de derde bestreden beslissing worden niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod, buiten het gegeven dat verzoekers eerdere bevel niet hebben nageleefd.

In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en disproportionele wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De tweede en de derde bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en alle andere bepalingen en beginselen schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig en een kennelijk disproportioneel bestuur.

De drie bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partijen:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de drie middelen samen zullen worden behandeld, gelet op de samenhang van de feitelijke en juridische toelichtingen ervan.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde elementen en voorgelegde stukken niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;*
- Betreffende de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de*

minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De “buitengewone omstandigheden” strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)”

3.1.3. De Raad stelt vast dat het eerste middel is ontwikkeld tegen zowel de eerste bestreden beslissing als tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er zal eerst getoetst worden aan de eerste bestreden beslissing, waarna de tweede en derde bestreden beslissing zullen worden besproken.

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet ‘verder’ te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing ‘het waarom’ of ‘uitleg’ dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen stellen, duidelijk de determinerend motieven aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen weergegeven. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid aantonen. De verzoekende partijen tonen niet aan op welke wijze de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden zouden zijn. Zij tonen immers niet aan dat er andere gezinsleden zouden zijn in België of dat zij een reëel risico lopen op een mensonterende behandeling in het land van herkomst. De beweerde discriminatie in het land van herkomst werd reeds beoordeeld tijdens de asielpcedure. De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen dat zij onvoldoende financiële middelen hebben om terug te keren, waardoor de verwerende partij dit element niet weerhoudt. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) zouden worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. Zo tonen de verzoekende partijen niet aan dat de minderjarige kinderen geen school zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Er is ook geen sprake van een scheiding van de kinderen en hun ouders. De verwerende partij stelt ten slotte dat de overige elementen behoren tot de gegrondheid van de zaak en niet in deze fase van het onderzoek worden behandeld.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de

beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen

onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De verzoekende partijen voerden de volgende buitengewone omstandigheden aan in de aanvraag:

- Onmogelijk zo niet bijzonder moeilijk om terug te keren naar het land van herkomst daar de verzoekende partijen al vele jaren in België verblijven en hier al hun belangen hebben.
- Geen inkomsten noch de financiële middelen om terug te keren naar Kirgizië.
- De verzoekende partijen wensen niet verwijderd te worden van hun gezin.
- Vrees voor een onmenselijke behandeling waarbij hun leven in gevaar komt bij een terugkeer.
- Sociaal, economisch centrum opgericht in België, in de zin van artikel 8 van het EVRM.
- Combinatie van deze elementen.

De verzoekende partijen hebben bij hun aanvraag de volgende documenten toegevoegd:

- Kirgizische paspoorten van de verzoekende partijen;
- Samenstelling gezin *d.d.* 28 november 2011;
- Ontvangstbewijs echtheidsonderzoek van het rijbewijs van de eerste verzoekende partij;
- Belgisch rijbewijs van de eerste verzoekende partij;
- Aansluitingskaart zaalvoetbal voor de eerste verzoekende partij;
- Arbeidskaarten C voor de eerste en tweede verzoekende partij;
- Arbeidsovereenkomst tussen 'A. bvba' en eerste verzoekende partij *d.d.* 5 oktober 2012;
- Loonbrief eerste verzoekende partij van het jaar 2012 ten belope van 4136,82 euro;
- Werkgeversattest eerste verzoekende partij *d.d.* 1 oktober 2012;
- Attest VDAB voor de eerste verzoekende partij *d.d.* 24 mei 2012;
- Overeenkomst VDAB voor individuele beroepsopleiding voor eerste verzoekende partij *d.d.* 24 mei 2012;
- Inschrijvingsbewijs VDAB voor tweede verzoekende partij *d.d.* 15 december 2011;
- Bewijs opening bankrekening op naam van de tweede verzoekende partij;
- Attesten cursus maatschappelijke oriëntatie voor eerste en tweede verzoekende partij;
- Deelcertificaten Nederlandse lessen voor tweede verzoekende partij;
- Getuigschrift beroepsopleiding VDAB voor eerste en tweede verzoekende partij;
- Inburgeringsattesten voor de eerste en tweede verzoekende partij;
- Deelcertificaten Nederlandse lessen voor de eerste verzoekende partij;
- Inschrijving Nederlandse lessen voor de tweede verzoekende partij;
- Attesten schoollopen voor derde en vierde verzoekende partij;
- Diploma zomerschool 2011 voor derde en vierde verzoekende partij;
- Zwembrevet van de derde verzoekende partij;
- Schrijven van de Koninklijke Zwemclub O. A. *d.d.* 17 mei 2013;
- Schoolrapporten derde en vierde verzoekende partij;
- Zwemkaart van de derde verzoekende partij;
- Getuigschrift van de school D. *d.d.* 17 mei 2013;
- Getuigenverklaring van mevrouw I.T. *d.d.* 28 mei 2013;
- Getuigenverklaring van mevrouw I.O.;
- Werkbelofte door de heer B.H. *d.d.* 28 mei 2013.

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met recente gebeurtenissen inzake Rusland. Zij betogen dat het gezien de recente (negatieve) media omtrent Rusland aannemelijk is dat mensen van Russische oorsprong in Kirgizië gediscrimineerd gaan worden.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen de annexatie van de Krim en de gevolgen op de perceptie van Russen in het buitenland niet hebben aangehaald in hun regularisatieaanvraag, noch dat zij deze aanvraag hebben aangevuld met deze informatie. De verwerende partij kan geen rekening houden met zaken die haar niet voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis zijn gebracht.

Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd omtrent de aangehaalde discriminatie: *"Hun gestelde discriminatie als etnische minderheid en de feiten die zich in 2010 hebben voorgedaan, werden reeds aangehaald, of hadden aangehaald kunnen worden tijdens hun asielprocedure, die op 29 04 2013 in hun nadeel werd beëindigd."*

Deze motieven worden door de verzoekende partijen niet betwist, laat staan weerlegd. Daarenboven maken verzoekers, met loutere verklaringen, niet aannemelijk dat zij zeker gediscrimineerd gaan worden in hun land van herkomst.

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de verwerende partij zich beperkt tot te stellen dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen zonder aan te geven wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en dat dit een striktere motiveringsplicht inhoudt.

De Raad wijst er op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt voor verwerende partij om toe te lichten welke vaststellingen *in casu* wel aanleiding zouden kunnen geven tot het besluit dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen toelaat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verwerende partij dient slechts de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens te appreciëren en de verzoekende partijen tonen niet aan dat dit op een kennelijk onredelijke manier is gebeurd.

Voor het overige gaan de verzoekende partijen niet *in concreto* in op de andere motieven van de eerste bestreden beslissing.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

3.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Het eerste middel wordt vervolgens getoetst aan de tweede en derde bestreden beslissing.

3.1.3.6. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing, die ter kennis wordt gebracht, de redenen moet

weergegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij de inreisverboden voor een duur van drie jaar oplegt. De verzoekende partijen wijzen er op dat de verwerende partij een inreisverbod van maximaal drie jaar moet opleggen, maar dat deze duur dus niet automatisch drie jaar moet zijn. De verzoekende partijen wijzen tevens op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van hun geval.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 03.05.2013”

De derde bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 03.05.2013”

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De verzoekende partijen laten dus terecht gelden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod nog niet betekent dat de duur van dit inreisverbod de maximale drie jaar moet zijn. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van vornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”* waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2013. Dit vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat *in casu* om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2013, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden gebruikt worden om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te motiveren. De vaststelling dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2013, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228).

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen met hun betoog de schending van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. De verzoekende partijen tonen aan dat de tweede en derde bestreden beslissing niet afdoende zijn gemotiveerd. Dit onderdeel van het middel is gegrond. De tweede en de derde bestreden beslissing dienen bijgevolg vernietigd te worden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maken verzoekers aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekers.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Verzoekers zijn hun land ontvlucht en in België asiel aangevraagd.

*Verzoekers hebben de bescherming ingeroepen van de Belgische overheid ingeroepen omdat zij een etnische minderheid uitmaken in hun land van hertkomst.
Dat verweerder op de hoogte is van al deze elementen.*

Dat verzoekers samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt tussen de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekers.

Verzoekers vrezen bij een eventuele terugkeer slachtoffer te worden van een onmenselijke behandeling waarbij hun leven in gevaar is.

Immers, verzoekers hebben hun land van herkomst ontvlucht en hebben asiel aangevraagd om beschermd te worden tegen de dagen van hun eigen regering die ten aanzien van Kirgizische burgers van Russische oorsprong discriminatoir omgaat en letterlijk wegpest.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen verzoekers. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekers om in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. In de bestreden beslissingen wordt minstens aanvaard dat verzoekers een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 EVRM, en tegelijkertijd meld verwerende partij dat verzoekers niet aantonen op welke wijze hun rechten geschonden zouden worden als ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op dit alles maken verzoekers minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Louter stellen dat in de bestreden beslissing geen BGV werd genomen lastens verzoekster om te kunnen zeggen dat het inroepen van artikel 8 EVRM niet dienstig is, is onredelijk, onzorgvuldig en zelfs in strijd met de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

“Inzake het voorgesteld gezinsleven van verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid en van een schending van artikel 8 EVRM, omdat zij niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, noch toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij te oordelen dat het voorgesteld gezinsleven geen buitengewone omstandigheid vormt.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land. Het betreft bovendien een eerste toelating waardoor er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij in België haar sociale, familiale en economische belangen heeft.

Verwerende partij merkt echter op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verzoekende partij toont evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven te ontwikkelen en leiden in het land van herkomst of elders.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partijen een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroepen. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkenen beroepen zich op de artikels 8 en 3 van het EVRM. Ze tonen echter niet aan op welke wijze deze artikels geschonden zouden zijn bij een terugkeer om hun verblijfsaanvraag voor België in het land van herkomst in te dienen. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven, noch dat een terugkeer een risico op een mensonterende behandeling met zich mee zou brengen. Hun gestelde discriminatie als etnische minderheid en de feiten die zich in 2010 hebben voorgedaan, werden reeds aangehaald, of hadden aangehaald kunnen worden tijdens hun asielprocedure, die op 29 04 2013 in hun nadeel werd beëindigd.”

Voorts wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld met betrekking tot de sociale en economische banden van de verzoekende partijen: *“De overige elementen (dat betrokkenen sinds december 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, sociale banden hebben, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, werkwillig zijn en verschillende integratieattesten voorleggen om dit aan te tonen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”*

Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. Er is in het bijzonder nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt dat rechtvaardigt dat de aanvraag in België ingediend kan worden. Wederom beklemtoont de Raad dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat hun privéleven een omstandigheid vormt die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Vervolgens wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen nalaten te preciseren met wie zij precies een gezin vormen. De verzoekende partijen gaan voorbij aan het feit dat de eerste bestreden beslissing is gericht op alle leden van het gezin. *In casu* wordt het gezin dus niet gescheiden. Een schending van het gezinsleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen betwisten de motieven van de eerste bestreden beslissing niet en beperken zich *in casu* tot een algemene verwijzing naar artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partijen het tweede middel hebben ontwikkeld tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, verwijst de Raad naar punt 3.1.3.6. van dit arrest.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

3.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

3.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun derde middel als volgt:

“(…)

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekers minderjarige kinderen verder voor onbepaalde tijd van hun ouders gescheiden zullen leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.).

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat de Kirgizische kinderen van verzoekers momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kunnen worden verzorgd. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid haar taken van ouders op te nemen om hun kinderen op te voeden, die leerplichtig zijn.

De minderjarige kinderen hebben niet alleen hun Kirgizische vader maar ook hun Kirgizische moeder nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, worden hun nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.

In België wordt sedert het arrest *Franco-Suisse le ski* van het Hof van Cassatie van 27 mei 1971 de leer van het monisme gevolgd. Volgens deze leer vormt het recht een eenheid en maken de door de wetgevende macht goedgekeurde verdragen die directe werking hebben deel uit van de nationale rechtsorde, zonder dat de verdragsbepalingen inhoudelijk in nationale recht moeten worden omgezet. Directe werking houdt in dat uit de internationale bepaling rechten en/of plichten voor de rechtsonderhorige voortvloeien en dat die door de rechtsonderhorige voor de nationale rechtbanken kunnen worden ingeroepen. Opdat een internationale bepaling directe werking zou verkrijgen moet echter aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moet de bepaling – wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft - op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Dit houdt dus in dat de directe werking enkel wordt toegekend aan een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt.

Ten tweede speelt ook de bedoeling van de verdragsluitende partijen een rol. Indien de verdragsluitende partijen uitdrukkelijk de directe werking uitsluiten dient men zich daarbij neer te leggen. Bij wet van 25 november 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en inzonderheid op artikel 44 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992) werd het Kinderrechtenverdrag goedgekeurd door de federale wetgever.

Uit de lezing van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat alvast deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag, wat hun geest, inhoud en bewoordingen betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd daar niet alleen verzoekers benadeeld zijn maar ook hun minderjarige Kirgizische kinderen van verzoekers.”

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partijen:

“Waar verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, merkt verwerende partij op dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844; R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509)

Bovendien, en zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, toont verzoekende partij niet aan dat haar kinderen in het land van herkomst niet naar school zouden kunnen gaan.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat zij niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn niet gegrond."

3.3.3. Daargelaten de vraag of voormelde artikelen directe werking hebben, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waarom deze bepalingen geschonden zouden zijn, nu niet blijkt dat de minderjarige kinderen van hun ouders worden gescheiden. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de kinderen van hun ouders gescheiden zouden kunnen worden, nu de eerste bestreden beslissing genomen is in hoofde van alle verzoekende partijen en dus betrekking heeft op zowel de ouders als de kinderen.

Het derde middel is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partijen het derde middel hebben ontwikkeld tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, wijst de Raad op punt 3.1.3.6. van dit arrest.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot het opleggen van twee inreisverboden (bijlagen 13sexies) van 3 jaar, worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS